

# Протокол

№

гр. София, 10.01.2025 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,**  
в публично заседание на 10.01.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Десислава Корнезова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9302** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След спазване разпоредбата на чл. 142, ал.1 от ГПК вр. с чл. 144 от АПК, на именното повикване в 09:36 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ Г. Е. М. – редовно призована, не се явява, представлява от адв. Б., с представено по делото пълномощно.

ОТВЕТНИКЪТ директор на Дирекция „Социално подпомагане“- Х. – редовно призован, не изпраща процесуален представител.

ЗАИНТЕРЕСОВАНАТА СТРАНА Л. П. Д., представляван от своя законен представител Г. Е. М. – редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

СВИДЕТЕЛЯТ П. Б. Д. – редовно призован се явява.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото в днешното съдебно заседание, поради което

**О П Р Е Д Е Л И:**  
**ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО**

АДВ. Б.: Водим допуснатия ни свидетел, който да бъде разпитан в заседанието по делото.

В залата се въведе призованият свидетел П. Д..

СЪДЪТ ПРИСТЪПИ към събиране на допуснатите гласни доказателствени средства.

СНЕМА самоличността на свидетеля:

П. Б. Д. – 41 годишен, неосъждан, неженен. Баща на Л. Д..

ПРЕДУПРЕДЕН за наказателната отговорност, която носи по реда на чл. 290, ал. 1 от НК.

ОБЕЩА да каже истината.

На въпроси на съда и адв. Б., свидетелят отговори:

Л. е [дата на раждане] в [населено място]. По това време аз живеях на съпругески начала с Г. М.. Нашето съвместно съжителство продължи 3 години след раждането на Л.. Л. и Г. живеят в [населено място] от 3 години. Г. заведе срещу мен дело по Закона за защита от домашно насилие, но след множество заседания СРС реши, че такова домашно насилие аз не съм упражнявал над Г. и Л.. След като приключи това дело преминахме към споразумение, на база на което аз имам право да виждам Л. и да прекарвам време с него всяка четна събота и неделя от месеца.

Ходил съм в [населено място], за да виждам сина ми, както сам, така и с настоящата ми партньорка, а така също и с моята майка, тъй като синът ми за съжаление не познава нито баба си, нито дядо си. След като приключи делото за домашно насилие аз се чувствах ужасно обиден и имаше период от време, през който не ходих до [населено място]. След това, през миналата година, аз започнах да ходя до [населено място] на всяка дата, както е определено в споразумението, когато съм имал възможност. Аз бях възпрепятстван да виждам сина си. Г. ми казваше, че детето е болно и не му се излиза. При едно от моите пътувания до [населено място] се наложи за съжаление, да стигнем до полиция, след консултация с моят адвокат. Нямах това желание, но бях с мой родител. Както Г., така и майка ѝ не благоволиха ние да се срещнем с детето и затова се наложи да отидем до полицията и да им съобщим, като им кажа моето становище. Органите на реда ме придружиха до жилището, в което живее Г. с майка си и сина ми. Не исках да се стига до там. Помолих Г. просто да видя Л.. За жалост стресирахме детето, но смятам, че е по-добре за него да прекарва време с баща си. Съобщих за този случай в Агенция за закрила на детето в [населено място], като социалните работници ме посъветваха детето и майката да преминат през ползване на вид социална услуга.

Моят племенник имаше рожден ден през м. август 2024 г. и аз помолих Г. да позволи Л. да дойде с мен на празника, който беше в [населено място], за да присъства на рождения ден на неговия първи братовчед К.. Тя ми каза: „Добре, ела и го вземи“. Тогава аз отидох до [населено място] заедно с мой приятел, за да взема Л.. Г. беше приготвила багажа на Л., но той не пожела да излезе, защото не желаше да се отдели от майка си. Той има емоционална привързаност към майка си.

През лятото на 2024 г. в продължение на три месеца аз посещавах психолог по препоръка на Агенция за закрила на детето в [населено място], след което изготвиха експертиза спрямо моите качества като родител.

През м. август 2024 г. аз не успях да видя сина ми. През м. октомври 2024 г. помолих Г. чрез съобщение във „Вайбър“ следващата ни среща да бъде в [населено място], да не е в [населено място], за да не стресираме детето, при което тя ми каза, че трябва да ѝ платя хотела и горивото за автомобила. Аз отказах, тъй като нямам спомен тя да е поемала разходите по пътуванията ми до [населено място], когато съм ходил да видя сина ми. Всички тези мои пътувания до там изискват средства за пътуването и престоя ми там. След като ѝ казах, че няма да платя горивото и хотела тя ми написа, че колата

й е развалена и срещата в [населено място] не се състоя. Предложих й да ползва обществен транспорт или автомобила на майка й, но тя отново отказа. Отказа и предложението, което й дадох да ги взема аз от [населено място], след което да ги върна обратно с моя автомобил.

Между м. октомври и м. ноември 2024 г. търсих контакт с Г., но тя не отговаряше на обажданията ми. След като успях да се свържа с нея й предложих да се видим отново в [населено място], но тя ми отвърна, че колата й все още не е ремонтирана и срещата отново не се състоя. След това реших, че все пак идват празници и е добре да отида до [населено място], за да видя сина си.

Последната ни среща с Л. беше края на м. декември 2024 г. съботата и неделята преди К.. Видяхме се с Л. и Г.. Държаха се изненадващо приятно. Л. беше много щастлив. Занесох му коледния подарък. Дойдоха в хотела, в който бях отседнал. Играхме си с Л.. Останаха до вечерта с мен. На другият ден посетихме крепостта край [населено място]. Ходихме в гробницата по мое желание. Последната ни среща мина приятно. Детето беше щастливо. Бяхме само тримата. Г. му предложи да остане при мен, но той отказа и пожела да бъде с майка си. Направи ми впечатление, тъй като пътувахме с моята кола, че когато Г. слезе да си вземе кафе Л. тръгна след нея, като на въпрос от моя страна къде отива, той ми отговори: „Ти ще ме откраднеш“. Мислех да обсъдя този разговор с Г., но реших да си спестя караници точно преди празниците. Той е изключително привързан към майка си и не се отделя физически от нея.

Аз не знаех за настоящото дело. Не знам защо Г. е отказала въпросната социална услуга и това ме смущава. Считам, че това би било полезно за моя син, тъй като той е преминал през раздялата на мен и майка му. Не виждам нищо лошо да се направи консултация със специалист и да се види какво е емоционалното състояние на Лъчи и каква е причината той да не се отделя от майка си.

От началото на тази година съм звънял 7 пъти на Г., за да питам как е детето. Тя ми изпраща снимки на Л.. Казва ми, че е изморен и не му се говори. Чух се с Л. само веднъж на 01.01.2025 г., за да му честитя Нова година. Разговорът беше кратък. Попитах го как е изкарал Нова година, къде е бил, дали му е харесало и дали е здрав.

Л. посещаваше детска градина, като през целия период, през който е посещавал градина той няма нито един цял присъствен ден. Това разбрах от директорката на ДСП-гр. Х., тъй като през м. август 2024 г. проведох с нея и служителят, който отговаря за нашия случай, тричасова среща, на която подробно обясних какви са взаимоотношенията ми с Г.. И от тях разбрах, тъй като те са направили консултация с директорката на детската градина, че Л. всеки ден е взиман на обяд от майка си и не е оставал да спи там, като майка му е давала извинителни бележи.

Г. два пъти ме е лъгала, че Л. е болен. Единият път бях с моята майка и той въобще не беше болен.

По настоящем знам, че Л. е в предучилищна група, но Г. не ми е казвала къде го е записала. Искях да обсъдим заедно въпроса за постъпването му в училище, но тя ми отговори, че все още не е решила нищо.

Аз имам един син. Към момента Г. и сина ми живеят в [населено място] в апартамента на майка й.

В [населено място] имам два апартамента в[жк]и отделно в[жк]имаме друго жилище, което аз съм купил, но е на името на Г., който апартамент в момента е напълно свободен.

Няколко пъти миналата година съм предлагал на Г. да се върне с детето да живее в

[населено място], тъй като смятам, че за сина ми е по-добре да живее и учи в [населено място]. Считам, че в [населено място] той няма перспектива. Ще има по-пълноценен контакт с мен като негов баща и неговите роднини. Ще е по-обогатен. Ще има различни варианти за обучение и занимания. Предлагал съм ѝ дори, ако не желае да живее в апартамента в [жк], да си избере друго място в [населено място], където пожелае, като аз ще поема разходите по наема. Но тя не се съгласи.

На този етап, след всичко, през което преминахме аз и Г., не смятам, че живеенето ни на семейни начала заедно с нея и сина ми е възможно.

От моя страна няма пречки да пътувам, както е по споразумението, до [населено място], за да виждам сина ми. Имам възможност и желание, стига да знам, че срещите ни ще се състоят, тъй като имам опасение и съмнение относно това. Отделно от това желанието ми е по време на нашите срещи да излизаме и извън [населено място]. Да ходим на различни места, напр. в [населено място]. Многократно съм ги канил и за различни събития, които можем да посетим заедно в [населено място]. Бях предложил на Г. да взема билети за едно шоу на фокусници, което се състоя в зала 1 на НДК, тъй като Л. харесва фокуси и магьосници, но тя ми отказа, като впоследствие разбрах, че тя дори не му е споделила за това мое намерение.

След като Г. и сина ми заминаха да живеят в [населено място] синът ми повече не се е връщал в [населено място].

Нямам нито едно обаждане от страна на Г. и Л. към мен. Включително за празници – рождени дни, имени дни и т.н.

Аз нямам конфликт с Г.. Раздялата ми с нея се получи поради несъгласие от моя страна относно отглеждането на нашия син. Г. кърми Л. до четиригодишна възраст. Нейният фокус беше изцяло върху него. Излъга ме, че го е записала на детска градина, а тя дори не беше подала документи за кандидатстване.

Аз искам само да виждам сина ми така, както е написано в споразумението между нас. Мисля, че моят син не трябва да живее в [населено място].

Силно притеснително е за мен обстоятелство, че Г. отказва ползването на социална помощ от държавата.

Пак повтарям, че съм сезирал органите на МВР за съдействие, когато Г. отказа да ми даде Л. при едно от посещенията ми в [населено място]. Към момента имам разрешение от съда предаването на детето да се извършва чрез така наречената „синя стая“, но аз не прибягвам до това, защото по този начин ще се стресираща още повече. Искам предаването на Л. да се случва по най-добрия, най-здравословния и най-правилния начин в нестресираща атмосфера.

Към социалните служби в [населено място] съм се обръщал един единствен път с молба за съдействие. Това беше във времето, когато Г. не спазваше споразумението за срещите ми с Л..

Съгласно споразумението през лятото на 2024 г. Л. трябваше да прекара 10 дни с мен ваканцията, но това също не се случи. През м. юни Г. и Л. бяха заминали на морето, въпреки че Г. ми беше казала, че няма да ходят на море и аз отидох при тях. Бяхме заедно три-четири дни.

Аз продължавам да бъда активен спрямо сина ми. Искам да пътувам и да го виждам, макар това да е свързано с разходи от моя страна и съмнения, че ще успея да го видя, но ще продължавам да настоявам да се виждам със сина ми. Смятам, че това е най-доброто за него.

Всеки месец плащам издръжка за Л. по банков път в размер на определената ми от

съда на стойност 178 лв. Никога не съм забавял плащането, като освен издръжката давам и допълнителни средства, като такива ми бъдат поискани. Включително за курсове, спорт, дрехи и т.н. Казал съм на Г., че когато има нужда от нещо може да разчита на мен.

Г. работи в сферата на рекламния бизнес. Офисът на фирмата е в [населено място], но очевидно тя работи дистанционно. Г. е с висше образование.

Аз съм самонаето лице. Имам три фирми. Доходите са ми достатъчни, за да мога да полагам адекватни грижи, съобразно потребностите и нуждите на синът ми. Нямам финансови затруднения във връзка с пътуването ми до [населено място]. По-скоро е свързано с липса на време и организация във връзка с бизнеса ми, както и несигурност по отношение на това дали ще видя детето.

Ако Л. и Г. живееха в [населено място] моята комуникация с тях ще е по-лесна. Г. в момента няма абсолютно никаква социална среда в [населено място]. Тя живее само с майка си. Живее в ограничен кръг от хора и затова считам, че ако тя дойде в [населено място] ще се разшири нейният приятелски кръг и по друг начин ще погледне на нещата, които са най-здравословни за нея и сина ми. Ще получи съвети, различни от тези на майка ѝ.

Л. не познава моите родители и мойт брат. Той не познава никой от моето семейство. Нито веднъж не съм получавал поздравления от Л. и Г. за мой имен ден или рожден ден, моите близки също.

Предходните три години майка ми идваше няколко пъти с мен в [населено място]. Аз предложих на Г. да дойде с мен и сина ни на рождения ден на племенника ми, но тя отказа. Каза, че имала работа. Казах ѝ, че никой няма нищо против нея. Л. не познава своите първи братовчеди.

Нямам никакви притеснения относно интелектуалното, емоционално и здравословно развитие на Л., освен силната привързаност към майка му и това, че той не може да се отдели от нея.

Съгласно съдебното споразумение аз трябва да взимам сина си от адреса му по местоживееене. Искам да посоча обаче, че адресът на Г. е в [населено място],[жк],[улица].

През 2024 г. аз съм ходил над 10 пъти в [населено място], но точна бройка не мога да кажа. Дори може би над 15 пъти.

Когато Л. и Г. се преместиха в [населено място] тя все още не беше записала детето на детска градина, не беше подала дори документи за кандидатстване. Това го разбрах от служители на ДА „Закрила на детето“. След което аз ѝ казах, че това не е добре за детето. След време разбрах, че той е записан, но посещава детска градина рядко и то до обяд. Л. е записан на детско заведение след четвъртата му година. Смятам, че е добре детето да посещава градина и да има социални контакти с други деца, не само с майка си и баба си.

Нямам комуникация с бабата на Л. по майчина линия, но аз нямам никакво лично отношение към нея.

След изчерпване на въпросите СЪДЪТ освободи свидетеля.

В залата се въведе воденият свидетел.

СЪДЪТ ПРИСТЪПИ към събиране на допуснатите гласни доказателствени средства.  
СНЕМА самоличността на свидетеля:

Т. С. М. – 69 годишна, неосъждана, разведена, баба на Л..

ПРЕДУПРЕДЕНА за наказателната отговорност, която носи по реда на чл. 290, ал. 1 от НК.

ОБЕЩА да каже истината.

На въпроси на съда и адв. Б., свидетелят отговори:

Живея заедно с дъщеря ми Г. и внука ми Л. в [населено място]. Г. дойде да живее при мен от средата на 2022 г. Живеем в моя апартамент. Г. работи в частна фирма, но не мога да кажа на каква длъжност.

Когато бащата на Л. се е обаждал и е изявявал желание да види Л. никога не му е отказвано от страна на Г. да изведе детето пред блока или да го заведе там, където е предвидена срещата им. Това не се е случвало до сега. През 2024 г. П. е идвал в [населено място]. Дойде м. януари заедно със своята майка. След това дойде м. март и м. април с неговата приятелка. Дойде следобед на рождения ден на Л. на 03 май 2024 г. и си тръгна на следващия ден на обяд. След това мисля, че бяха на море през месец юли. Месец август дойде за няколко часа и последно дойде м. декември. През м. декември той се видя със своя син. Дъщеря ми извежда детето, но Л. не желае да остане с баща си сам, без присъствието на майка си. Аз знам от внука ми, че баща му се обажда по телефона, но аз лично не съм присъствала на такива моменти. Може би веднъж или два пъти Л. и баща му са си говорили по телефона.

Причината за неразбирателството между дъщеря ми и П. възникна още през 2022 г., което наложи дъщеря ми да остане при мен, въпреки че в [населено място] може да живее, има жилище, работата ѝ е тук. Тя изпитваше страх да живее сама в нейното жилище в [населено място]. Раздялата през 2022 г. между двамата е в следствие на упражняван психически контрол от страна на П. към Г.. Тогава тя взе решение, че ще го напусне.

Била съм свидетел на извеждането на детето от жилището, в което живеем в [населено място] до бащата, но на самите срещи не съм присъствала. Присъствала съм на други разговори от страна на П.. Присъствала съм на скандали от негова страна пред блока, които целят да заплашат Г. пред хората, които живеят в блока. Присъствала съм на заплахи от негова страна. Излизала съм пред блока, когато той е говорил с нея по телефона и я е заплашвал, че ще ѝ вземе детето принудително със съдия изпълнител, че ако не доведе детето ще плати глоба от 5000 лв. Аз му казах да не вдига шум пред блока, защото всичко това е неприятно за един малък град. Това не е единичен случай. За мен е необяснимо неговото поведение. То е ненормално за един баща. В случаите, когато П. е бил в [населено място], за да види сина си Г. никога не му е отказвала и не се е противопоставяла на тези срещи. Такава нагласа от нейна страна никога не е имало, да прекъсне връзката син-баща.

Аз считам, че П. не оказва необходимите грижи за детето. Държи се грубо с Л.. Имам предвид, че му прави забележки, повишава му тон. Бях свидетел, когато веднъж П. се обърна към Л. с думите: „В. вътре във входа, защото ще извикам полиция“. Детето се разплака и влезе вътре във

входа. Обикновено подобни ситуации се случват пред входа на блока, в който живеем.

Моята дъщеря прави всичко възможно да бъде в добри отношения с П.. Тя никога не е била против срещите на Л. с баща му.

През м. юни 2024 г., когато Г. заведе Л. на море П. също отиде при тях.

Социалните работници се намесиха, защото П. непрекъснато подава сигнали срещу Г.. Имало е случаи, когато той се вижда с Л., но въпреки това се обажда на социалните и казва, че няма връзка с детето, че не знае как е, дали ходи на градина, дали е здрав и т.н., при положение, че преди 10 дни се е видял с него. Имало е дори случаи, когато той не е бил в [населено място] и пак е подавал жалби до социалните служби.

Аз считам, че П. трябва да си промени поведението. Да бъде добронамерен и грижовен спрямо детето и да не налага този психически тормоз върху дъщеря ми. Психическият тормоз на П. спрямо Г. се изразява в заплахи. Той я заплашва, че ще ѝ вземе детето с полиция. Заплахите, които отправя са само във връзка с детето. Не ми е известно да има заплахи насочени конкретно за Г.. На последната заплаха от негова страна, на която присъствах, беше пред блока ни през м. май 2024г., когато каза, че ще вземе детето принудително със съдия изпълнител и, че ако Г. не му го даде ще плати глоба.

Л. ми е единствен внук. Дядото на Л. по бащина линия е идвал веднъж до [населено място], а баба му по бащина линия е идвала повече пъти. Обаждала се е и по телефона.

Аз съм пенсионер и не работя.

Не съм запозната относно финансовата издръжка от страна на П. към сина му. Л. получава подаръци от време на време от баща си. За нова година и рождени дни.

В момента Л. посещава предучилищна група в начално училище. Той се развива нормално в училище. Може да пише всички букви от азбуката печатно, познава цифрите, рисува, научих го да играе на шах. Л. е на целодневна форма на обучение. След училище го взима майка му. Понякога и аз. Училището, в което е записан Л., е много близко до нас.

През есента на 2024 г. аз попитах Л. защо не иска да остане сам с баща си и той ми отговори, че се чувства несигурен и се страхува, защото баща му вика полиция.

Първото повикване на полиция от страна на П. беше през м. януари 2024 г. Тогава той беше дошъл до [населено място] с неговата майка. Полицаяте влязоха въкъщи. Л. не пожела да се качи в колата на баща си, за да отидат да обядват в ресторант извън града и се качи в колата при майки си. Видях как П. и майка му се опитват да нахълтат в колата на

дъщеря ми зад гърба ѝ, в следствие на което детето се изплаши и се разплака. Дъщеря ми и Л. се качиха вкъщи и малко след това дойде полицията, която беше извикал П., защото дъщеря ми не му била давала детето.

През м. август 2024 г. П. отново извика полиция по повод разправия, която беше настанала пред блока. П. беше с негов приятел. Тогава Л. отказа да излезе от вкъщи и по този повод баща му извика полицаи, които дойдоха на място пред блока. Детето и дъщеря ми дадоха обяснения на полицаите и след това П. си тръгна. Г. му предложи да остане и като свърши работа след 17:00 ч. ще изведе детето, но той си тръгна. Л. ми сподели, че баща му трябва да се вразуми. Л. се страхува от поведението на баща си.

След изчерпване на въпросите **СЪДЪТ** освободи свидетеля.

АДВ. Б.: Няма да соча нови доказателства. Нямам доказателствени искания.

**СЪДЪТ** намира делото за изяснено от фактическа страна, поради което

**О П Р Е Д Е Л И:**  
**ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ**

АДВ. Б.: Моля да постановите решение, с което да отмените процесната заповед като такава, която противоречи на материалноправните разпоредби и се намира в пълно несъответствие с целта на закона. В заповедта са предписани мерките, които следва да изпълнява майката, при положение че майката и детето нямат абсолютно никакви проблеми. Видно от събраните по делото доказателства писмени и устни проблем има в отношенията между бащата и детето. Считам, че процесната заповед следва да бъде насочена към бащата и детето за подобряване на техните отношения, тъй като видно от предписаните мерки те по никакъв начин няма да подобрят комуникацията между бащата и детето, защото изцяло касаят майката.

**СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ В СРОК!**

*Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 10:55 ч.*

**СЪДИЯ:**

**СЕКРЕТАР:**